

ikke affsjærer Rigsdagen sin Myndighed til, naar Alt gaar til saaledes; som det bør gaa, at øve sin Indflydelse paa alle de enkelte Punkter i Finantsloven for hvert Aar, hvorfra den vilde være afftaaren for en væsentlig Del, hvis der var et en Gang for alle fastsat Normalbudget, saa vilde paa den anden Side, naar man vil se Sagen fra Statsstyrelsens Standpunkt, Henviisningen til et Normalbudget føre til, at man i de forudsatte Tilfælde vilde være bunden ved den Grændse, der er givet i et maasse Aaringer tilbageiggende Normalbudget, altsaa være afftaaren fra at kunne fyldestgjøre de Krav, som vare blevne fyldestgjorte ved det sidste Aars Finantslov, og hvortil man vilde have Ret til at tage Hensyn efter mit Forslag. Altsaa, enten man ser Sagen fra Bevillingsmyndighedens eller fra Statsstyrelsens Standpunkt, forekommer det mig, at i Realiteten træffer man bedre, hvad der maa anses for attraaerligt, ved at følge mit Forslag end ved at fixere et Normalbudget en Gang for alle. Derimod skal jeg naturligvis indrømme, at i visse Henseender kan det siges at være klarere, naar man har et Normalbudget, end naar man skal henvise til enkelte Ord, enkelte Linier i en Grundlov, saaledes som det vilde blive Tilfældet efter mit Forslag. Da jeg indbragte mit Forslag, udtalte jeg jo ogsaa, at jeg meget vel kunde erkjende, at der kan reises Tvivl herom, og jeg har meget godt tænkt mig, og jeg anser det ikke for udelukket, at man kunde gaa andre Veie, men for Øvrigt mener jeg dog, at Forslaget er brugeligt. Den ærede Finantsminister sagde, at hele denne Forordning er i Grunden ikke Andet end et Bederlag for de midlertidige Finantslove, som det nu har viist sig, at der ikke kan tilveiebringes Enighed om. Jeg vil sige, at der dog deri ligger Mere end et Bederlag for midlertidige Finantslove; skjøndt jeg indrømmer, at den Omstændighed, at man har flaaet de midlertidige Finantslove, ihjel, forekommer mig at gøre det endnu mere nødvendigt at træffe særlige Foranstaltninger for det Tilfælde, som desværre ingenlunde kan anses for udelukket i Fremtiden, at man ikke inden 1ste April bliver færdig med Finantsloven. Bestemmelserne gjælde imidlertid ogsaa for det Tilfælde, hvor man heller ikke hidtil har havt midlertidige Finantslove, at en Finantslov bliver forkastet; at dette er Noget, der kan ske, kan man jo ikke benægte. Ogsaa for det Tilfælde skulde man jo altsaa have en Bestemmelse. Nu vil den ærede Finantsminister naturligvis sige: Ja, men naar de tidligere midlertidige Finantsloves Form ikke duer, saa duer den i Forslaget givne tilsvarende Regel for det Tilfælde, at Finants-

loven ikke bliver færdig eller forkastet, heller ikke. Jeg vil nu ikke rippe op i den nærmeste Fortids sørgelige Grindringer, ikke rippe op i, hvorledes man er kommen ind i en Strid, som efter min Mening har været skjæbnesvanger, om det Indhold af de midlertidige Love, som man har hjulpet sig med i nogle og tredive Aar, uden at der har været Aenighed til Stede derom, men jeg vil bede den ærede Finantsminister om at sammenholde Ordene i mit Forslag med Udtrykkene i de midlertidige Finantslove, og jeg er da overbevist om, at det ikke vil undgaa hans skarpe Blik, hvad der synes at være undgaaet andre, mindre Skarpsseende, at der er en væsentlig Forskjel. Jeg antager, at jeg blot behøver at henvise til, at efter Forslaget ikke alene de ordentlige Udgifter kunne afholdes indenfor det sidste Finantsaars Grændser, men der vil fremdeles kunne finde en Fortsættelse Sted af alle de Arbejder, der ere paabegyndte indenfor Grændsen af den Bevilling, der er givet eller forudsat; det har været min Hensigt dermed at gøre det muligt, hvad jeg tror i adskillige Tilfælde ikke har været muligt hidtil efter de tidligere midlertidige Finantslove, at føre Statshusholdningen usforstyrret videre. Det maa dog erkjendes, som det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg) har udtalt, at det Ord „forudsatte“, der findes i min Text, kan give Anledning til nogen Tvivl; dette er en af de Ting, som jeg haaber vil blive Gjenstand for nærmere Overveielse. Min Tanke dermed har været den, at hvad der er begyndt ovenensstemmende med alle Statsfaktors Bilkte, skal kunne fortsættes usforstyrret, thi det Hele vilde lide, hvis en Standsning indtraadte; men til den usforstyrrede Fortsættelse hører ikke blot, at man kan fortsætte Arbejdet og bruge de Penge, som ere bevilgede for et enkelt Aar, men efter Omstændighederne ogsaa, at man kan bruge de yderligere nødvendige Penge, idet Arbejdet vilde kunne lide ubodeligt, dersom man skulde være nødt til at afbryde det. Derfor har det været min Mening at sige, at naar alle Lovgivningsmagtens Faktorer have været enige om et Arbejde, om dets Beskaffenhed, om hvorMeget det skulde koste, og hvorledes det skulde udføres, og naar de fremdeles have været enige om, at Udførelsen skulde ske gennem et længere Tidsrum og derfor kun havde bevilget Penge til det ene Aar, men forudsat, at der skulde følge Bevilling efter af en eller anden Størrelse for et eller flere følgende Aar, skal Fortsættelsen kunne ske; men derimod har det ikke været min Mening, at, naar Rigsdagen ikke var kommen videre end til at bevilge foreløbig